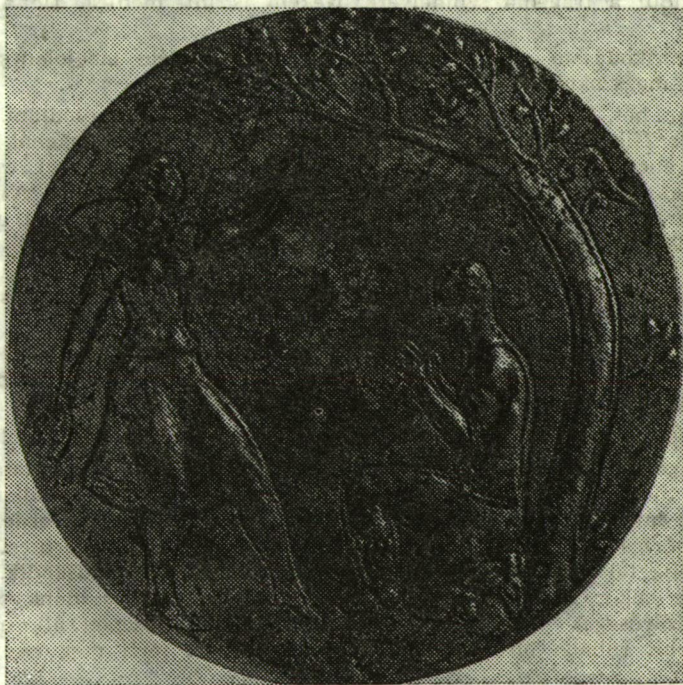

landók is vagyunk elfeledkezni az ő indításáról. Meglehet, hogy az ígéret földjére sem váltunk mind méltóvá, vagy talán nem is jött még el, de ahogy körülnézek azoknak seregén, akik így vagy úgy tanítványai voltak, úgy látom, senki sem mondott le róla.

Annak idején a „muharaystáknak” neveztek bennünket, kicsit csúfondárosan, de az összetartó közösségnek kijáró elismeréssel. Most visszatekintve nemcsak személyileg nem kell szégyellnünk ezt az elnevezést, de a mai ifjúságnak, a mai kulturális mozgalmaknak, a mai kulturális életnek is kívánhatunk valamivel több muharayzmust. Emlékét is ápolnunk kell (miért ne nevezhetnénk róla iskolát, művelődési házat, múzeumot, utcát, díjat, miért ne adhatnánk ki válogatott írásait, dokumentumait), az igazi megemlékezés mégis a mű folytatása és továbbvitele volna.

SZABÓ IVÁN MUHARAY-EMLÉKÉRME